

въ сжщата опасна работа. Какво имаше да имъ се случи, всѣки можеше да предугади. Само кое време — точно не се знаеше. Ахъ, колко е хубавъ Божия свѣтъ, мислѣше си тя, а защо е потрѣбно да се случватъ толкова страшни работи! И потъмнѣеше всичко предъ нейнитѣ омайни взори. Погрознѣха безкрайнитѣ хълмове и полета. Цвѣтята въ душата ѝ повехнѣха, изсѣхнѣха. Нѣкакви незнайни прѣсти — дълги, сухи, ги стриеха на прахъ. Страшна буря ги разпилѣше. Слънцето угаснѣше. Земята се раздрусаше . . .

Стъмни се. Следъ вечерата тета обади, какво ѝ е рекълъ Дончо. Всички се смутиха, сведоха очи и млѣкнаха. Гробно безмълвие притисна семейството. Следъ това въздишки проецаха една подиръ друга. Борната въ огнището догорѣ — изгасна. Тъмнина като черенъ саванъ ни покри. Страхъ неизразимъ нахлу като зимна буря въ моята душа. Въ детското ми въображение бжднитѣ дни се занизаха. Азъ гледахъ грозни, отвратителни картини, които никога по-преди не бѣхъ си представялъ. Трепетъ ме обзе и азъ се сгушихъ въ тетина skutъ. Сънъ ме е увлѣкълъ. Не съмъ усетилъ, кога ме е тета отнесла и ме е сложила въ леглото край себе си.

А съ нея се случило нѣщо презъ нощта . . . отъ което и най-голѣмия храбрецъ би изгубилъ и ума и дума. Щомъ си легнала и заспала. Сънува: предъ нея се точи пжтъ между черна изгорѣла гора — сжщия оня пжтъ, за който ѝ предрече баба Митра. Не може тета да разбере — сънува ли, или е будна и наистина гледа безбройнитѣ дървета, превърнати на вжглища. Не! Тя не сънува! Не усѣща ли себе си? Ето тя гледа, движи се и нѣкакъ по-леко отъ обикновеното. Незнайна сила движи нозетѣ ѝ въпрѣки нейната воля. Тя би се върнала отъ това страшно мѣсто, но не може. Върви, все напредъ върви и сякашъ край нѣма. Зълъ вихъръ духа, бушува, носи я още по-бързо напредъ въ тая черна пустиня. Най-после стига до високъ обгорѣлъ брѣгъ. Долу голѣма черна рѣка. Нейнитѣ води сж гжсти като катранъ. Едва се влачатъ. Предъ тетинитѣ слисани очи из-